

– дуже тривалий період функціонування, що створює необмежені можливості для розвитку акціонерного товариства.

Проте, в процесі здійснення фінансово-господарської діяльності доцільно враховувати і певні недоліки, що притаманні акціонерній формі господарських товариств:

– великі первинні витрати грошових коштів і часу при реєстрації за рахунок витрат на юридичні послуги, підготовку реєстраційних документів, випуск акцій тощо;

– подвійне оподаткування: оподатковується спочатку прибуток, а потім дивіденди акціонерів;

– розбіжності між функціями власності і контролю, що провокує виникнення конфліктів між акціонерами корпорації і менеджерами і негативно впливає на гнучкість управління;

– труднощі ліквідації у зв'язку з існуванням принципу обмеженої відповідальності (найчастіше корпорація припиняє своє існування в результаті злиття або поглинання іншими суб'єктами підприємницької діяльності);

– потенційні можливості для зловживань посадових осіб.

Отже, підсумовуючи вищезазначене, можемо зробити наступні висновки: (1) позитивними рисами акціонерних товариств є: а) обмеження економічного ризику для окремих учасників б) обмеження можливостей вилучення капіталів (паїв, часток) з товариства; в) жорстке відокремлення власності акціонерного товариства і власності його учасників; г) зменшення залежності частки акціонерного товариства від частки його окремих учасників. (2) до негативних рис акціонерних товариств можна віднести: а) виникнення фіктивного капіталу, який часто функціонує відірвано від реального капіталу; б) зниження можливостей контролю за діяльністю акціонерних товариств з боку дрібних акціонерів; в) ускладнення системи управління акціонерним товариством у порівнянні з іншими формами підприємств.

Одержано 27.04.2017

УДК 347 6

Марія Костянтинівна Моторна,

студентка факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРИ УКЛАДЕННІ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ В УКРАЇНІ В ПОРІВНЯННІ З ЄВРОПЕЙСЬКИМИ КРАЇНАМИ

Враховуючи те, що Україна обрала Європейський шлях розвитку, становиться найбільш актуальним укладення шлюбного договору для регулювання майнових правовідносин подружжя. Досить часто суперечки саме виникають з майнових питань, а попереднє визначення режиму його використання у договорі робить неможливим виникнення будь-яких спорів.

У нас складання шлюбних договорів не настільки поширене, як у Європі. Багато сімей стикається з проблемою розподілу майна і в сім'ї одна особа найчастіше незадоволена результатом такого поділу, а інша залишається у виграші, тобто подружжя не можуть прийти до компромісу та розділити майно так, щоб це було вигідно кожному, та усі залишилися

задоволеними. Такі дискусії трапляються зазвичай в сім'ях, де не вистачає знань у юридичній сфері. І підтвердженням цього є справи (справи № 666/5298/14-ц; 226/1288/14-ц)

З прийняттям нового Сімейного кодексу такий договір можуть укласти ще не одружені молоді люди, так і подружжя зі стажем. Завдяки цьому в Україні такого роду угоди набули більшого поширення. Шлюбний договір посвідчується нотаріусом, та зберігається в трьох примірниках: один залишається в нотаріальній конторі, два роздаються чоловіку та дружині. Набирає сили у органі державної реєстрації актів цивільного стану в день укладання шлюбу під звуки маршу Мендельсона (в разі його укладення до реєстрації шлюбу). Згідно ч. 2 ст. 92 Сімейного кодексу України, якщо договір укладають неповнолітні, необхідна згода їхніх батьків чи законних представників.

Що стосується Європейського досвіду, то врегулювання відносин подружжя за допомогою шлюбного договору знайшло свій досить конкретний прояв у різних правових системах. Шлюбний договір у зарубіжному законодавстві існує вже протягом багатьох століть. Всупереч прийнятій думці, що першість у запровадженні шлюбного договору належить сучасній Європі чи Америці, цей документ не такий молодий, як усі думають.

Слід зазначити, що важливим для правового регулювання шлюбного договору з іноземним елементом є колізійне регулювання цих відносин, метою якого є визначення права певної країни, яке буде застосовуватися до регулювання відповідних відносин.

Поява шлюбного договору в законодавстві Європейських країн була обумовлена характером буржуазного суспільства, різні верстви якого потребували вирішення своїх майнових проблем. У Франції та Англії – країнах, де існування шлюбного договору має давню історію, його поява викликана необхідністю збереження права користуватися дошлюбним майном за жінкою, яка вступає в шлюб, і її родичами. Так, для охорони майнових прав кровних родичів заміжньої жінки, збереження фамільного майна виявилось необхідним створення інституту окремої власності для дружини. З цією метою «суди справедливості» стали визнавати дійсними шлюбні договори, за якими частина майна дружини залишалася поза владою чоловіка. Всі правила, вироблені «судами справедливості», поширювалися лише на власність, яка не входить у звичайне майно сім'ї, що є іншою формою капіталу. Зараз шлюбний договір дуже популярний у країнах Західної Європи, в Америці та Канаді. Такою поширеністю він зобов'язаний боротьбі жінок за свої права і феміністичним рухам, рівноправності чоловіка і жінки у шлюбі.

Відповідно до доктрини французького права шлюб представляє собою укладений у встановленій законом формі цивільний договір, що об'єднує чоловіка та дружину для спільного життя та надання взаємної підтримки.

Шлюбний контракт у Франції є необов'язковим. У Франції, крім легального режиму спільності, існує ще декілька варіантів «типових» договірних режимів, розроблених з урахуванням ситуацій, які найчастіше зустрічаються, це:

- спільність – це приналежність майна обом з подружжя, інколи цей термін використовується у французькому законодавстві для позначення самого майна, що знаходиться в сумісній власності.

- спільне володіння сумісно нажитим майном – це правовий режим шлюбу, який укладається автоматично і його не потрібно спеціально посвідчувати у нотаріуса (тобто він є безоплатним, а тому має певну перевагу), цей режим, зазвичай, підходить більшості осіб, які вступають у шлюб в його основному, базовому варіанті.

Якщо контракту немає, подружжя підпорядковуються режиму спільно нажитого майна. У контракті обумовлюються тільки майнові відносини між подружжям. Не можна, наприклад, помістити туди уточнення про те, з ким залишаться діти у разі розлучення.

Питання про аліменти дітям і компенсаційному розмірі дружині або чоловіка після розлучення, так само, як і питання проживання в квартирі або будинку, де подружжя жили під час шлюбу, вирішуються в момент розлучення обома подружжям або судом. Після укладення шлюбу у подружжя виникають майнові права, регулюються законом. Однак, як в Україні, так і у Франції подружжя мають право обрати інший майновий режим шляхом укладення шлюбного договору.

Розглянемо проблеми укладання шлюбного договору в Україні так, як однією з проблем при підписанні шлюбних договорів є недосконалість форми цих документів. Їхні зразки, які пропонують у нотаріальних конторах, аж надто неконкретні. Якщо типова угода вас не влаштовує, доведеться шукати допомоги у кваліфікованого юриста.

Цілком вірогідно, що шлюбні договори у містах набули би більшої популярності, якби їх могли укладати пари, котрі мешкають разом, але не перебувають у зареєстрованому шлюбі. Це дало би можливість урегулювати відносини, які є сьогодні досить поширеними.

В Україні укладання шлюбних контрактів ще не стало таким популярним, яким воно є за кордоном. В інших країнах майже всі сім'ї свідомо йдуть на підписання контракту, який захистить їх інтереси в правовому порядку. У нашій країні, можна укласти шлюбний контракт не побоюючись того, що в майбутньому особисте майно перейде в інші руки. Це єдиний юридичний спосіб вирішення всіх майнових проблем.

На сьогодні правовими актами, що регулюють відносини у сфері укладення шлюбного договору, є ЦК України, СК України та Закон України «Про міжнародне приватне право», у якому шлюбний договір отримав колізійне правове забезпечення. Таким чином, відповідно до положень ст. 59 вказаного Закону, сторони шлюбного договору можуть обрати право, що застосовується до шлюбного договору, відповідно до ч. 1 ст. 61 Закону України «Про міжнародне приватне право». Так, у ч. 1 ст. 61 вказаного Закону зазначено, що подружжя може обрати для регулювання майнових наслідків шлюбу право особистого закону одного з подружжя або право держави, у якій один з них має звичайне місце перебування, або, стосовно нерухомого майна, право держави, у якій це майно знаходиться.

Слід зазначити, що у жодному з нормативно-правових актів, що регулюють відносини щодо укладення шлюбного договору в Україні, не міститься визначення самого поняття шлюбного договору. У СК України містяться норми, що передбачають право на укладення шлюбного договору, закріплюють зміст та форму шлюбного договору, початок та строк його дії. Також СК України регулюються питання визначення у шлюбному договорі правового режиму майна, порядку користування житлом, права на утримання, порядку зміни умов шлюбного договору, його розірвання та визнання недійсним.

З урахуванням усього вищезазначеного можна констатувати той факт, що шлюбний договір необхідно застосовувати, оскільки визначення режиму майна на початку сімейного життя. Хотілось би, щоб шлюбний договір регулював не тільки майнові відносини, а й особисті немайнові відносини подружжя, треба більш чітко встановлювати межі поділу майна, які не обмежують права на місце проживання та не дискримінують одного з подружжя, як громадянина в праві мати житло, аби не порушувати вимоги ст. 93 СК України. Для вдосконалення шлюбного договору, треба в першу чергу звернути увагу на досвід іноземних країн.

Список бібліографічних посилань:

1. Порядок та умови укладення шлюбного договору // Полтавська обласна державна адміністрація: офіц. веб-портал. URL: <http://www.adm-pl.gov.ua/page/poryadok-ta-umovi-ukladennya-shlyubnogo-dogovoru-1> (дата звернення: 05.05.2017).

Одержано 05.05.2017